

VELEM VAN

Kezdhethném úgy, hogy nem vagyok egyedül,
aki van, velem van. Ezzel be is fejezhetném,
nem gondolva a tárgyakra, amik maradnak,
szekrényben, szennyesben, sarkokban,
és hogy tárgyaink olyanok, mint mi,
hátrahagyhatók vagy eldobhatók,
mint az emlékezet részei vagy a szavak.

De rájönnek, aki szól, hozzám szól,
szavait ugyan könnyű nem meghallani,
de kőbe vannak vésvé, átbotlasz,
mint a szamár a sziklás hágóban, rajtuk.

Aki elmegy, miből gondolod,
hogy nem őrzi télire a kamrájában
szétfűrészelt fáidat, melegítsék őt fázásában,
vagy még becsebb dolgokat, nem olyanok-e,
mint a kő, a szeretet kimondhatatlan szavai?

Aki hív, nem arra hív, hogy egyhelyben téblábolj,
de arra sem, hogy elfeledj minden percet,
amit a kályha melegénél töltöttél.

Aki van, szeret, és összehordja nagy tűzénél,
ami nem fölösleg,
nem veszik el egyetlen szálka,
nem veszik el szemed csillogása,
nem veszik el a kezéd,
nem vesznek el simogató tenyeredben az erek.

Szóval kezdhethném úgy a magánnyal kapcsolatban,
hogy nem vagyok egyedül, aki van, az velem van.
És innen elkezdhethném előlről.